

Професор доктор Владимир Оганесјан.
Заменик председника Уставног суда Републике Јерменије.

ПРОБЛЕМ ПРАВНЕ СНАГЕ АКТА МЕЋУНАРОДНОГ ПРАВА ПРИМЕЊИВАНИХ У УСТАВНОМ ПРАВОСУЂУ.

Суштина савремене концепције механизма међусобног односа и узајамног деловања међународног права и националног права, *inter alia*, условљена је оним националним уставноправним постулатима, који за дату државу предодређују правне последице њених међународних уговора. Природно, ова чињеница има утицаја не само на спољашњу политичку активност државе као међународног актера већ и на извршење свакодневних функционалних практичних обавеза њених унутардржавних органа. Интернационализација правне регулативе унутардржавног живота није могла остати без одраза и на таквој апсолутно сувереној делатности државе, каква је њена правосудна делатност, поред осталог – и у сфери уставног правосуђа. То је природно. Уставни судови као важан елемент инструментарија који гарантује сувереност државе, као „чувари“ устава дужни су да одражавају однос према међународном нормативно-правном систему вредности, формираном у датој земљи. Уставни судови, као и други национални судски органи, дужни су да при остваривању правде доприносе имплементацији међународних уговора који имају обавезујућу правну снагу за њихову државу. Ипак, нама се чини да је данас међународноправна регулатива у областима као што су заштита људских права и израда глобалних стандарда у погледу човекове околине због своје важности добила апсолутни значај. Ове гране међународног права назвао бих међународним планетарним правом. Полазећи од наведеног, уставни судови при остваривању своје делатности, по нашем мишљењу, поред осталог, треба да воде рачуна о оним међународним правним нормама и принципима који из неких разлога за њихову државу немају обавезујућу правну снагу, али су ипак у сазвучју са демократским стандардима формираним у тој земљи и морално-правним системом вредности. Тако се, по нашем мишљењу, поставља принципијелно питање које има и теоријски и практичан значај: могу ли уставни судови у случају потребе да се ослањају на одредбе међународног права које за њихову државу немају обавезујућу правну снагу. Одговор на питање, о којем правници, чини се, немају јединствено мишљење, може да доведе до различитих закључака који се понекад чак међусобно искључују. Опште је познато да за државу обавезујућу правну снагу имају само оне међународноправне норме у погледу којих постоји јасно изражена сагласност од стране те државе. Међутим, како показује пракса, уставни